

Arrest

nr. 57 933 van 16 maart 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN, IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sri Lankaanse nationaliteit te zijn, op 20 oktober 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 21 september 2010 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 januari 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 januari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VAN ROSSEM, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 4 februari 2009 dient verzoekster een asielaanvraag in. Op 7 december 2009 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus. De beslissing werd bij aangetekend schrijven van 8 december 2009 ter kennis gebracht. Op 21 januari 2010 dient verzoekster tegen deze beslissing beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 20 mei 2010 is het beroep wegens laattijdigheid verworpen bij arrest nr. 43 586.

Op 6 juli 2010 dient verzoekster opnieuw een asielaanvraag in.

Op 21 september 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag, aan verzoekster ter kennis gebracht op dezelfde dag. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat

de persoon die verklaart te heten K., K.

geboren te (...)

en van nationaliteit te zijn: Sri Lanka

die een asielaanvraag heeft ingediend op 06.07.2010 (2)

Overwegende dat de betrokkene op 04.02.2009 een eerste asielaanvraag indiende en er voor haar op 08.12.2009 een beslissing werd genomen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus vanwege het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS). Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) op 25.05.2010 de negatieve beslissing van het CGVS bevestigde. Overwegende dat de betrokkene op 06.07.2010 een tweede asielaanvraag indiende waarbij zij verklaart niet te zijn teruggekeerd naar haar land van herkomst. Overwegende dat betrokkene een faxkopie van een woonattest voorlegt. Overwegende dat een fax niet op een adequate manier beoordeeld kan worden aangezien de herkomst en de authenticiteit ervan niet kunnen worden nagegaan. Overwegende dat dit document bovendien een gesolliciteerd karakter heeft. Overwegende dat de betrokkene verklaart dat haar echtgenoot zich van het leven heeft beroofd na verschillende negatieve beslissingen. Overwegende dat deze problematiek er één is van familiale aard en deze dus niet ressorteert onder de Conventie van Genève. Overwegende dat de betrokkene verklaart dat ze bij een terugkeer naar Sri Lanka opgepakt, mishandeld, gefolterd, verkracht of vermoord zou worden. Overwegende dat de betrokkene voor dergelijke verklaringen geen enkel begin van bewijs voorlegt. Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het eerste en enig middel voert verzoekster de schending aan van de beginselen van behoorlijk bestuur, van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Ter adstruering van het middel zet verzoekster het volgende uiteen:

“Dat integendeel tot wat door DVZ werd beslist de asielaanvraag van verzoekster onterecht niet in overweging werd genomen en dit omwille van volgende redenen.

Immers verzoekster heeft inderdaad een eerste maal asiel gevraagd in februari 2009.

Zij kreeg op 08.12.2009 een negatieve beslissing van het cgvs.

Verzoekster tekende beroep aan tegen de negatieve beslissing van het cgvs d.d. 08.12.2009.

Het beroep werd echter verworpen door de RVV d.d. 20.05.2010 omdat het laattijdig was.

Hierdoor werd het beroep van verzoekster nooit ten gronde beoordeeld door de RVV.

Dat dienst vreemdelingenzaken bij het nemen van haar beslissing hier geen rekening mee heeft gehouden, minstens dat dit niet blijkt uit de bestreden beslissing daar waar men stelt dat de rvv op 25.05.2010 de beslissing van het cgvs bevestigde.

Dit is niet redelijk te verantwoorden, zorgvuldig en een schending van de materiële motiveringsverplichting.

Dat verzoekster niet anders kon dan opnieuw asiel aan te vragen omdat zij nieuwe documenten bekam die haar asielrelaas steunen.

Dat haar eerste asielaanvraag voor de RVV nooit ten gronde behandeld werd en zij nooit nieuwe documenten heeft kunnen voorleggen en haar argumenten waarom zij niet akkoord was met de beslissing van het cgvs nooit heeft kunnen uiteenzetten. Deze werden ook nooit ten gronde beoordeeld.

Dat de RVV het beroep immers verworpen heeft omdat het laattijdig werd ingediend.

Dat om die reden het beroep van verzoekster en de nieuwe elementen nooit ten gronde beoordeeld konden worden zodat verzoekster niet anders kon dan opnieuw asiel aan te vragen omdat er geen enkele andere beroepsmogelijkheid bestaat en dat zij dus noodgedwongen een nieuwe asielaanvraag diende te doen.

Dat dienst vreemdelingenzaken hier geen rekening mee gehouden heeft. Dat dit minstens niet blijkt uit de bestreden beslissing.

Dat verzoekster thans nog steeds niet terug kan naar haar land van herkomst.

Dat verzoekster haar echtgenoot omwille van al de problemen die zij hadden en de negatieve beslissing die hij kreeg met betrekking tot zijn asielaanvraag en het feit dat hij onmogelijk kon terugkeren naar zijn land van herkomst, zelfmoord pleegde.

Dat bezwaarlijk kan gesteld worden door dvz dat dit louter problemen van familiale aard zijn en zij niet vallen onder de conventie van Genève.

Dat verzoekster haar echtgenoot zelfmoord pleegde omdat hij zich nog liever zelf van zijn leven beroofde dan te moeten terugkeren naar zijn land van herkomst.

Dat dit de reden is van zijn dood. Dat dit blijkt uit de afscheidsbrief van haar echtgenoot.

Hij wist dat indien zijn vrouw zou terugkeren naar Sri Lanka dat daar het ergste verwacht werd voor haar. Hij kon met die verantwoordelijkheid niet leven.

Dat deze redenen wel degelijk te maken hebben met de conventie van Genève.

Dat verzoekster eveneens vreest bij terugkeer opgepakt te worden, mishandeld, gefolterd, verkracht of vermoord zou worden.

Dat verzoekster haar eerste kind in augustus 2010 werd geboren.

Dat jammer genoeg haar echtgenoot begin september besloot om uit het leven te stappen en zij nu achterblijft als een alleenstaande moeder.

Zij heeft niets om naar terug te keren.

Thans lijdt zij aan depressie naar aanleiding van het overlijden van haar echtgenoot en omdat zij 2 maanden geleden bevallen is maar de vader van haar kind zelfmoord pleegde. Zij wordt zeer strikt opgevolgd wegens het risico op zeer ernstig depressie met zelfmoordgevaar.

Dat de beslissing van dienst vreemdelingenzaken aldus een gebrek vertoont door hier geen rekening mee te houden.

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de formele motiveringsplicht en de materiële motiveringsplicht.

De bestreden beslissing schendt aldus de motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 en bovendien ook het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat de beslissing van DVZ dan ook onterecht genomen werd en zij de materiële en formele motiveringsplicht flagrant schendt.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Tevens dient, naar luid van hetzelfde artikel de motivering 'afdoende' te zijn.

De motivering moet pertinent en draagkrachtig zijn.

Dat DVZ op dit vlak dan ook zwaar in gebreke gebleven is.

Dat verzoeker helemaal niet inziet op welke basis men zijn argumenten weerlegt en motiveert.

Dat verzoeker dan ook meent dat zijn aanvraag niet op een zorgvuldige wijze werd behandeld."

2.2 In de repliekmemoirie herhaalt verzoekster het middel zoals uiteengezet in haar inleidend verzoekschrift.

2.3 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De motieven die de bestreden beslissing onderbouwen, kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden, zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Er wordt immers, met verwijzing naar de toepasselijke wetbepaling duidelijk gemotiveerd dat de asielaanvraag niet in overweging wordt genomen daar verzoekster geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering

van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) heeft voorgelegd bij haar tweede asielaanvraag. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoekster niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en verzoekster bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

Met betrekking tot de materiële motiveringsplicht merkt de Raad op dat hij bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd is zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel merkt de Raad op dat de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, slechts leidt tot een schending van dit beginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Verzoekster betoogt dat geen rekening is gehouden met het door haar laattijdig ingediend beroep tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Minstens blijkt dit niet uit de bestreden beslissing aangezien wordt gemotiveerd dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de beslissing van de Commissaris-generaal bevestigt. Dit is niet redelijk te verantwoorden, onzorgvuldig en een schending van de materiële motiveringsverplichting.

De bestreden beslissing motiveert: *“Overwegende dat de betrokkene op 04.02.2009 een eerste asielaanvraag indiende en er voor haar op 08.12.2009 een beslissing werd genomen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus vanwege het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS). Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) op 25.05.2010 de negatieve beslissing van het CGVS bevestigde.”* Verweerder stelt aldus vast dat na het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de *“negatieve beslissing van het CGVS (wordt) bevestigd.”* Verweerder stelt correct vast dat het beroep tegen de beslissing van de Commissaris-generaal geen aanleiding heeft gegeven tot de toekenning van de vluchtelingen- of subsidiaire beschermingsstatus. De weigering tot toekenning van de vluchtelingen en/of subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekster en bijgevolg de *“negatieve beslissing”* werd in die zin bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Verweerder vermeldt weliswaar niet expliciet dat het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd verworpen wegens het laattijdig indienen van het verzoekschrift doch verzoekster toont niet aan welk belang zij hierbij heeft aangezien dit gegeven geen afbreuk doet aan het eindresultaat, met name een ‘negatieve beslissing’ na haar beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Verzoekster betoogt verder dat haar eerste asielaanvraag voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nooit ten gronde werd behandeld, zij nooit nieuwe documenten heeft kunnen voorleggen en zij haar argumenten niet heeft kunnen uiteenzetten. Verweerder heeft hier geen rekening meer gehouden.

Verweerder betwist niet dat verzoeksters eerste asielaanvraag niet ten gronde werd behandeld door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Verzoekster heeft het beroep tegen de beslissing van de Commissaris-generaal echter laattijdig ingediend. Zij zet niet uiteen waarom zij het beroep niet tijdig kon indienen, laat staat dat zij overmacht aantoonde. Bovendien heeft verzoekster tijdens haar gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken, naar aanleiding van de tweede asielaanvraag, niets vermeld over het laattijdig beroep voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en het feit dat zij na haar beroep nooit nieuwe documenten en argumenten heeft kunnen uiteenzetten. Verzoekster kan verweerder niet

verwijten dit gegeven niet te hebben gemotiveerd in de beslissing aangezien zij er zelf met geen woord over heeft gerept. De Raad stelt overigens vast dat verzoekster ook thans niet duidelijk maakt welke argumenten en nieuwe documenten zij toen tijdens de beroepsprocedure naar voren had willen brengen die eerder nog geen beoordeling ten gronde zouden hebben gehad.

De bestreden beslissing is genomen in het kader van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet op grond van het feit dat verzoekster geen nieuwe gegevens naar voor heeft gebracht dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

De bevoegdheid die artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet aldus aan de gemachtigde van de staatssecretaris toekent, is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er wat hem betreft ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens:

- nieuw moeten zijn, dus niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag,
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen,
- relevant moeten zijn, dus ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster bij haar tweede asielaanvraag een faxkopie van een woonattest voorlegt.

Op de vraag welke de nieuwe elementen zijn die zij bij haar tweede asielaanvraag aanbrengt, antwoordde verzoekster het volgende:

“Vandaag kan ik u een nieuwe document voorleggen als nieuwe elementen voor mijn asielaanvraag.

1. Een woonattest van de G. N. (dorpshoofd) genaamd P R. N.. Hij verklaard dat S., P., V. mijn permanente adres is. Dit is een faxkopie die mijtoegestuurd werd door mijn vader. Het origineel is onderweg naar mij via het post.

Mijn man met wie ik hier in België samenwoonde, de genaamde B. M. (ov 000), heeft zich van zijn leven beroofd op 02/09/2010. Na vele malen asiel aan te vragen en telkenmale negatief te krijgen, kon hij het psychologisch niet meer aan. Hij kon niet leven met de gedachte dat wij zouden moeten terugkeren naar Sri Lanka. Want bij ons terugkeer wacht ons een zekere dood. Mijn man en ik zouden opgepakt worden, mishandeld en gefolterd worden. Ikzelf zou verkracht worden. Hij kon dit gewoon niet meer aan en stapte uit het leven. We waren maar net een jaar getrouwd.

Ik heb nog contact met mijn familie in Sri Lanka. Ik heb contact met mijn ouders.”

De bestreden beslissing motiveert hieromtrent het volgende:

“Overwegende dat betrokkene een faxkopie van een woonattest voorlegt. Overwegende dat een fax niet op een adequate manier beoordeeld kan worden aangezien de herkomst en de authenticiteit ervan niet kunnen worden nagegaan. Overwegende dat dit document bovendien een gesolliciteerd karakter heeft. Overwegende dat de betrokkene verklaart dat haar echtgenoot zich van het leven heeft beroofd na verschillende negatieve beslissingen. Overwegende dat deze problematiek er één is van familiale aard en deze dus niet ressorteert onder de Conventie van Genève. Overwegende dat de betrokkene verklaart dat ze bij een terugkeer naar Sri Lanka opgepakt, mishandeld, gefolterd, verkracht of vermoord zou worden. Overwegende dat de betrokkene voor dergelijke verklaringen geen enkel begin van bewijs voorlegt.”

De Raad stelt vast dat in de beslissing is gemotiveerd waarom de aangeleverde elementen en het stuk niet zijn weerhouden als nieuwe gegevens waaruit het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade blijkt. In de mate verzoekster het niet eens is dat er geen bewijswaarde wordt gehecht aan de faxkopie omdat de herkomst en authenticiteit ervan niet kunnen worden nagegaan, dient verwezen te worden naar rechtspraak van de Raad van State die stelt dat de authenticiteit van een kopie niet kan worden nagegaan omdat kopieën gemakkelijk met allerhande knippen en plakwerk kunnen worden vervalst (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135 en RvS 24 maart 2005, nr. 142.624). In casu is het bijgevolg niet kennelijk onredelijk dat verweerder heeft geoordeeld dat de authenticiteit van een fax (die ook een kopie is) niet kan worden nagegaan. Bovendien motiveert verweerder in de bestreden beslissing dat het woonattest een gesolliciteerd karakter heeft. Verzoekster betwist deze motieven niet en toont bijgevolg niet aan dat voormelde motieven kennelijk onredelijk zouden zijn. Verder motiveert verweerder in de bestreden beslissing dat de zelfdoding van haar echtgenoot niet ressorteert onder de Conventie van Genève en dat verzoekster met betrekking tot haar verklaringen dat zij bij een terugkeer zal worden opgepakt, mishandeld, gefolterd, verkracht of vermoord zal worden, geen enkel begin van bewijs voorlegt.

Verzoekster is het niet eens met het motief dat de zelfmoord van haar echtgenoot wordt beoordeeld als een probleem van familiale aard dat niet valt onder de Conventie van Genève. De Raad merkt op dat verweerder niet bevoegd is om verzoekster de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Verweerder antwoordt in de nota met opmerkingen *“het feit dat de echtgenoot zich van het leven beroofd heeft, is inderdaad een gegeven dat niet valt onder de Conventie van Genève. Het is een spijtig voorval, dat zich afspeelt in de familiale context, maar kan geen aanleiding zijn voor een erkenning als vluchteling of het verkrijgen van de subsidiaire beschermingsstatus.”* Waar verzoekster stelt dat haar echtgenoot zelfmoord heeft gepleegd uit vrees voor een gedwongen terugkeer naar hun land van herkomst en verwijst naar de afscheidsbrief, merkt de Raad op dat uit de niet vertaalde afscheidsbrief niet kan worden afgeleid dat de zelfmoord van haar echtgenoot de familiale context overschrijft.

Waar verzoekster betoogt dat zij vreest bij een gedwongen terugkeer te worden opgepakt, mishandeld, gefolterd, verkracht of vermoord zal worden, verwijst de Raad naar het motief in de beslissing waarin wordt gesteld dat verzoekster voor deze verklaringen geen enkel begin van bewijs voorlegt. Ook thans brengt verzoekster geen begin van bewijs aan waardoor zij niet aantoonbaar dat het motief kennelijk onredelijk is. Verzoekster dient haar verklaringen aannemelijk te maken. Deze elementen zijn reeds voorgelegd in het kader van haar eerste asielaanvraag en de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beoordeelde in zijn beslissing op 8 december 2009 deze vrees als ongegrond.

Verzoekster wijst op de geboorte van haar kind in augustus 2010, de zelfmoord van haar echtgenoot in september 2010 en haar eigen depressie en verwijt verweerder hiermee geen rekening te hebben gehouden. Verweerder merkt in de nota terecht op dat deze feiten in het licht van de voorliggende asielaanvraag niet relevant zijn: *“Het zijn immers geen aanwijzingen van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.”* Bovendien blijkt uit het gehoorverslag van 21 september 2010 niet dat verzoekster verweerder heeft ingelicht over de geboorte van haar kind en haar depressie als elementen voor de nieuwe asielaanvraag. Verzoekster kan verweerder aldus niet verwijten geen rekening te hebben gehouden met de geboorte van haar kind en haar depressie bij het beoordelen van de tweede asielaanvraag. Uit de bestreden beslissing blijkt daarentegen dat wel degelijk rekening is gehouden met de zelfdoding van haar echtgenoot.

De Raad stelt vast, na de bespreking van het middel hierboven en in het kader van zijn wettigheids-toezicht, dat de overheid in redelijkheid tot de door haar gedane vaststelling komt en er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die onverenigbaar zijn met die vaststelling. De Raad merkt op dat verzoekster niet aannemelijk maakt, zoals blijkt uit wat voorafgaat, dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissing niet uitging van een correcte feitenvinding of dat laatstgenoemde onzorgvuldig was bij de voorbereiding van de beslissing. In de mate dat het de bedoeling is van verzoekster dat zij op humanitaire gronden een verblijfsstatus dient te verwerven staat het haar vrij om gebruik te maken van de door de wetgever hiertoe voorziene en aangepaste procedures. Verzoekster toont geen schending aan van de materiële motiveringsplicht, het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien maart tweeduizend en elf door:

mevr. Ch. BAMPES,
mevr. A. DE SMET,
mevr. N. MOONEN,
dhr. T. LEYSEN,

kamervoorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,
rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

Ch. BAMPES